

[Svend Haugaard.]

tværtimod, og der skal vel egentlig kastes en handske, før en anden en kan tage den op, så mon ikke det går også i fremtiden. Jeg synes dog, det er nødvendigt, da denne presmeddelelse nu har været fremme, at få et svar på, hvad denne nyvurdering egentlig går ud på. Hvori adskiller den ønskede politik sig fra den hidtil førte politik, især efter Godthåb 1970? Hvilke større ændringer kan vi forvente i den kommende tid, og i hvilke rent konkrete sager har ministeren i Grønlandsrådet talt for døve øren?

Nu skal jeg gerne tilgive, hvis det sådan er en presmeddelelse, der er udsendt i de første lidt forvirrende dage. Hvis det er det, lad os så få besked om det, og lad os så komme videre med det mere saglige.

Gert Petersen: I regeringens tiltrædelseserklæring berøres en række udenrigspolitiske problemer. De har i almindelighed ikke sat særlig præg på debatten her i dag, og det kan vel ikke overraske, fordi det først og fremmest er de indenrigspolitiske økonomiske problemer, som de fleste føler umiddelbart presser sig på.

Jeg vil heller ikke gå ind på de udenrigspolitiske synspunkter, som fremsættes i tiltrædelseserklæringen, idet jeg håber, at der i hvert fald på denne side af jul bliver lejlighed til at få gennemdiskuteret udenrigspolitikken i almindelighed.

Der er dog et bestemt problem, jeg kunne have lyst til at berøre, og det er et problem i forbindelse med fællesmarkedspolitikken, den fællesmarkedspolitik, som — det fremgår jo af tiltrædelseserklæringen — den nye regering agter at videreføre, som den har arvet den fra den gamle regering. Det er tilmed et problem, hvor fællesmarked og sikkerhedspolitik krydser hinanden og ligesom bliver til en helhed.

I almindelighed hævder man jo herhjemme fra EF-tilhængernes side — og i den henseende har den nye regering og den gamle regering ikke rigtig noget at lade hinanden høre — at fællesmarkedsproblemerne og de sikkerhedspolitiske problemer intet har med hinanden at gøre. Fællesmarkedet vedrører økonomiske og handelspolitiske spørgsmål, der er ikke tale om et sikkerhedspolitisk, forsvarspolitisk eller udenrigspolitisk samarbejde. Man siger, at der ikke vil

ske nogen harmonisering af udenrigspolitikken i fællesmarkedet, og spørgsmålet er, så vidt jeg ved, end ikke forhandlet i Bruxelles fra dansk side. Man henviser til, at Davignonrapporten og de tilsvarende beslutninger, der er taget af de nuværende seks fællesmarkedslande om et vist udenrigspolitisk samarbejde, ikke går særlig langt. Ganske vist er der nogle kættere, f. eks. den danske ambassadør i Brasilien, hr. Paludan, som i en kronik i Politiken påviste, at den tekniske form for samarbejde, der hænger sammen med Davignonrapporten, samarbejdet på embedsmandsplan, i sig selv vil medføre videregående konsekvenser end det umiddelbart ser ud til, men sådanne kættere har man hidtil ikke rigtig villet tage hensyn til.

Og så siger man endelig, at England, dette England, som vi sætter vores lid til, vil redde os, det er så at sige en garant for, at harmoniseringen ikke vil gå ud over det, som Danmark kan lide. Derfor synes jeg, det er interessant at studere, hvad netop den britiske premierminister har sagt om de spørgsmål, hvad der er hans synspunkter, dvs. hvilken politik Storbritannien tilsligter at føre inden for fællesmarkedet, hvis man kommer derind, en politik, som altså nu er lagt åbent frem. Det har ikke berørt den danske debat ret meget, og det siger mere om den danske debat end om betydningen af de synspunkter, som den britiske premierminister har gjort gældende.

Jeg tænker især på en tale, premierminister Heath holdt i Zürich den 17. september. Det var på 25 års dagen for Churchills Fultontale, at Heath fremsatte nogle betragtninger om det kommende såkaldte samarbejde i Europa, og jeg vil her i oversættelse citere fra den officielle udsendelse af talen. Heath siger:

„Det er Hendes Majestæts regerings faste overbevisning, at Storbritanniens kommende velfærd og sikkerhed kræver, at vi bør tilslutte os et udvidet europæisk fællesskab. Så kan vi gå frem mod de mål, som vi nu ved hele Europa er enig om.“

Jeg vil gerne her stille det spørgsmål til, jeg ved ikke, om det er statsministeren eller udenrigsministeren, men det er vel nærmest udenrigsministeren, om man er enig i dette synspunkt, at vi kan gå frem mod de mål,